

II. helyezett

Horváth Adrienn 9. f

Farkasok tánca

Álmaimban farkasokat látok.
Feketét-fehéret, kicsit-nagyot.
Együtt egy kört alkotnak.
Egy kört, jelezve: egymáshoz tartoznak.

Mindig szorosan állnak egymás mellé.
Olyan szorosan, mintha egymást védenék.
És együtt dalolnak az éj leple alatt.
Hangjuktól az erdő lakói sosem nyugodhatnak.

És köröznek valami körül,
Mint héja, mikor zsákmányához röpül.
A kör közepén egy fehér farkas nőstény áll.
Bundája hófehér, szeme, mint a kék kristály.

Ha belenézek, a tisztaságot látom.
A bölcsességet, megfontoltságot.
Ha odamegyek én is, minden abbamarad.
Csak ketten állunk két fajba tartozva.

A multság megáll, a farkasok eltűnnek.
Mint a fák a tejfehér ködben.
Egyre halványulnak, végül eltűnnek.
Így maradunk ott kettesben.

Közelebb lép hozzám, rám néz.
Meglep, mert 'oly szelíd!
Nem támad, nem vicsorog.
Csak néz, én pedig hallgatok.

Aztán a Holdat lesi jelentőségteljesen.
Csatlakozom mellé, bár nem értem a helyzetet.
Leülök mellé a sziklán, amit körbetáncoltak.
Ez volt az ő helyük, s talán.. az Ő trónusa.

Pár percig maradunk így csupán.
Farkas koma másképp dönt, s végül odébbáll.
De nem megy el teljesen: megáll, hátra fordul.
Mintha csak azt kérdezné: „Miért nem mozdulsz?”

Követem hát, egész egy mezőig.
Ott megállunk, Ő pedig eltűnik.
Helyette virágszirmokkal lesz tele a fű.
Melyet könnyedén fúj el az éjszakai szellő.

A tölgyfához sétálok a mező közepén,
Mi csak nemrég tárult szemeim elé.
Leheveredem törzsébe, s feltekintek.
Nézve a lombját, s a sötét eget.

Sokat ugyan nem látok,
De egy valamit elárulhatok:
Még ha az útnak nem is volt sok értelme,
Jól éreztem magam. És nyugalomra letem.

Olyan nyugalomra, amit jelenlétük ad meg.
S ragad magával, ha nézed őket.
Őket, a farkasokat.
Mert bennük még van tisztelet – bennük, „vad ordasokban”.

Tavaszcím

Hajnalban a helyi buszra várva,
A mellettem álló fát rügyezni láttam.
Körülöttem madarak éneke szólt.
Ekkor éreztem, hogy igazán tavasz volt.

Később, ahogy telt-múlt az idő,
Feljebb bukott a Nap, s vándorolt a sok felhő.
Eső nem esett, csak néha szellő fűjt.
Távolabbról rigóének szólt.

Mikor kiléptem iskolám kapuján,
Elcsíptem a jó időt, de el ám!
A Nap ragyogott, madarak zengték:
Itt van a tavasz, véget ért a tél.

Hamarosan zöldbe öltözik minden.
A mező, a sűrű rengeteg.
Virágok kandikálnak ki a magas fű mögül.
„Eljött a tavasz!” – viszik hírükül.